

Το να μιλήσεις για τον Σταύρο Μαυροθαλασσίτη τον Δήμαρχο Θρύλο του Αιγάλεω, είναι για έναν αυτοδιοικητικό και δη του Αιγάλεω, μια μεγάλη πρόκληση.

Έναν Δήμαρχο, έναν πολίτη και έναν αγωνιστή που ενσάρκωνε όσο κανείς άλλος την πορεία της πόλης, μέσα στην πορεία της χώρας στον “σύντομο εικοστό αιώνα”. Τον αιώνα της προσφυγιάς, των πολέμων, της αντίστασης, των εμφυλίων, των δικτατοριών και για έναν αριστερό δημοκράτη, των εξοριών και των διώξεων του μετεμφυλιακού κράτους.

Και ο μπάρμπα – Σταύρος, όπως εγώ τον γνώρισα, που γεννήθηκε το 1898 στο Αϊβαλί και πέθανε το 1986 στο Αιγάλεω, τα γεύτηκε όλα, τα ένωσε όλα κυριολεκτικά στο πετσί του. Εξόριστος έφηβος στην Τουρκία εξόριστος νέος και ηλικιωμένος στην Ελλάδα. Πρόσφυγας, παρασημοφορημένος στρατιωτικός, αποτάχθηκε από την μεταξική δικτατορία, αντιστασιακός στρατιωτικός ηγέτης την κατοχή στον ΕΛΑΣ, τοπικός ηγέτης του Αιγάλεω που το έζησε πάνω από 50 χρόνια, το έκανε την δεύτερη πατρίδα του και του αφιερώθηκε όσο κανείς. Τέσσερις φορές συνεχόμενα Δήμαρχος, με την διακοπή της δικτατορίας από το 1955 έως 1978. Με μεγάλα εκλογικά ποσοστά, δείγμα της τεράστιας λαϊκής αποδοχής του.

Ο Δήμαρχος που πήρε το Αιγάλεω προσφυγικό οικισμό και το αναμόρφωσε σε σύγχρονη πόλη. Με ένα έργο καινοτόμο, υποδομής, βαθιά κοινωνικό που αποτυπώνεται και στις εικόνες που τρέχουν και θα τρέξουν στην οθόνη.

Ειπώθηκαν ήδη και θα ειπωθούν πολλά από προσωπικές μαρτυρίες που έχουμε όλοι μας, οι παλιοί Αιγαλιώτες από τη γνωριμία μαζί του.

Να τονίσω το έργο, ένα έργο που το χαρακτηρίζει όχι μόνο η ανιδιοτέλεια και το πάθος του Δημάρχου και της Δημοτικής αρχής αλλά και η εθελοντική προσφορά, οικονομική και σωματική δεκάδων συμπολιτών μας:

- Γήπεδο
- Πισίνα
- Συσσίτια και παροχές
- Κατασκήνωση - Γυμνάσιο
- Πλατείες – ηλεκτροφωτισμός - ασφαλτόστρωση – ύδρευση – γέφυρες
- Φιλαρμονική
- Το καρναβάλι, την κάμερα προβολής στις γειτονιές

Θα τον δείτε να σηκώνει πηλοφόρι, να φτυαρίζει, να γυρνάει με το ποδήλατο τους δρόμους, να φορά την γραβάτα σε εκκλησίες, παρελάσεις και εγκαίνια, με το κοντομάνικο στις κατασκηνώσεις και τις αθλητικές εκδηλώσεις.

Ακούραστος, δίκαιος, έντιμος και μαχητής καθόρισε την ανάπτυξη του Αιγάλεω πριν τη χούντα. Με σημαντική θέση στο πάνθεον των αριστερών Δημάρχων των λαϊκών συνοικιών, της Αθήνας και του Πειραιά πριν την επταετία. Φωλόπουλος (Περιστέρι), Παξιμαδάς (Πετρούπολη),

Μακρής (Καισαριανή), Κοσκινάς (Δραπετσώνα) και τόσους άλλους που άφησαν παρακαταθήκη σε όλους τους επόμενους, ανεξαρτήτως χρώματος, να ενώνουν τις τοπικές κοινωνίες, υπερβαίνοντας τα κομματικά τείχη, χωρίς να απεμπολούν την πολιτική τους ταυτότητα.

Τέτοιος ήταν ο Σταύρος Μαυροθαλασσίτης και είχε την τύχη να έχει άξιους συνεργάτες, συμπαραστάτες στο έργο του στην παράταξη με τίτλο Δημοκρατική Ενότητα Αιγάλεω (αναγραμματισμός του ΕΔΑ), την Νίνα Βενέτη, τον Νίκο Κυριαζόπουλο, τον Νίκο Μηχιώτη, τον Χαράλαμπο Αρώνη, τον Στέλιο Τριανταφυλλίδη, τον Γιάννη Πασχαλίδη, τη Λουλού Συμεωνίδου, τον Επαμεινώνδα Καλλιοντζή, την Άννα Μαυρίδου, τον Γιώργο Οικονόμου και πολλούς άλλους.

Εξορίσθηκε από τη χούντα στη Γιάρο και επανεξελέγη πανηγυρικά αμέσως μετά το 1975. Με το μεγαλύτερο μέρος της προδικτατορικής παράταξής του απέναντί του μετά την διάσπαση του ΚΚΕ, να κατεβαίνει με υποψήφιο τον Νίκο Κυριαζόπουλο, υποστηρίχθηκε τότε από το ΚΚΕ εσωτερικού, την ΕΔΑ, το ΠΑΣΟΚ και το Κέντρο.

Αισθάνθηκε προδομένος για πρώτη φορά το 1975 και αισθάνθηκε ξανά προδομένος το 1978 από την νέα παράταξή του. Πεισματάρης, έχασε την στιγμή του πρέπει να αποχωρείς, κατέβηκε μόνος τερματίζοντας άδοξα. Αλλά αυτά είναι ανθρώπινα και αμελητέα, που περνούν, ο χρόνος είναι πανδαμάτωρ. Αυτό που μένει είναι ένα πάρα πολύ σημαντικό έργο που τηρουμένων των αναλογιών παραμένει και σήμερα ασύγκριτο. Είναι ο πήχης που κανείς επόμενος δεν πέρασε, παρά τις προσπάθειες που

κατέβαλλαν να τον φτάσουν, και αυτό είναι κοινά παραδεκτό από όλους τους μετέπειτα δημάρχους. Αποτελεί ένα άπιαστο όριο και για μένα. Επιτρέψτε μου και μια προσωπική εξομολόγηση, εγώ έχω και ένα άλλο όριο, λίγο χαμηλότερο που πρέπει να φτάσω ως Δήμαρχος. Είχα την τιμή και την τύχη να είμαι φίλος και συνεργάτης του Γιάννη Μυστακόπουλου που εκτιμώ, ότι έφτασε τον πήχη πιο κοντά, από όλους τους Δημάρχους της Μεταπολίτευσης.

Τον Σταύρο Μαυροθαλασσίτη τον γνώρισα στα παιδικά μου χρόνια, σαν μια αυστηρή αλλά χαμογελαστή φιγούρα, σε εκδηλώσεις στην πόλη, στην κατασκήνωση και τον έχω συνδέσει με την πρώτη φορά που είδα ποδοσφαιρικό αγώνα στο Αιγάλεω το 1966 στις Λαμαρίνες, τον χώρο που σήμερα είναι το Κολυμβητήριο και το Κλειστό. Επισκεπτόμενος τον Δήμαρχο με τον πατέρα μου, εδώ που ήταν Δημαρχείο, που υπήρξε Δημοτικός Σύμβουλος του το 1964 – 67 για ένα τοπικό ζήτημα, Κυριακή απόγευμα.

Τον ξανα συνάντησα έφηβος, Δεκέμβρη του 74 απόγευμα στο Δημαρχείο για να του δώσω ονόματα άπορων και μετά συνεχώς στην πόλη σαν Δήμαρχο και στο τέλος σαν ακούραστο ηλικιωμένο ποδηλάτη.

Υπήρξε ένας εξαιρετος οικογενειάρχης, με τέσσερα εξαιρετικά επίσης παιδιά, όλα επιστήμονες. Από τα τρία που είναι στη ζωή, γιατί ο Περικλής έφυγε, ο Δημόκριτος βρίσκεται σήμερα εκτός Ελλάδας, η Κλειώ και ο Μανώλης, μας τιμούν εδώ με την παρουσία τους και εμένα με τη

φιλία τους. Μια οικογένεια που εξακολουθεί να ενδιαφέρεται και να προσφέρει στα κοινά της πόλης.

Κλείνοντας, θέλω να εκφράσω σαν Δήμαρχος σήμερα, αυτής της πόλης ένα “μεγάλο διαχρονικό ευχαριστώ” στον Σταύρο Μαυροθαλασσίτη, εκ μέρους όλων των κατοίκων της, για την προσφορά και το έργο του στο Αιγάλεω. Που ακόμα και σήμερα 30 χρόνια μετά τον θάνατό του, παραμένει ανεξίτηλο, όχι μόνο στις μνήμες αλλά και στους χώρους της καθημερινής ζωής του, Αιγάλεω, της πόλης που όλοι μας ζούμε και αγαπούμε.